

Litera stacojie

Lorena Craia

Într-un sertar, cu o scrisoare,
Penița timpului azi moare;
Cireșe-n slove stacojii,
Grâu în lumini lumânării,
Un pardesiu pentru stafii,
În ore reci și purpurii.

La geamul vechi, o cucuvea
Așteaptă primul fulg de nea,
Așa cum eu aștept, tăcut,
Ecoul lumii desfăcut,
Pe care iarba a crescut
În drumul nostru-aproape mut.

Îmi sună-n minte-o mandolină.
Pe coarda-ntinsă, coralină,
Un greiere, în pași de vals,
Se-mpiedică atât de fals...
Lăcustele, din dans în dans,
Reinventează un balans,

Pe care eu mi-l amintesc,
Atunci când totul nascocesc;
Dar este totuși lumea mea
Și dincolo de o perdea,
Care umbrește umbra ta,
E-un Univers cu-o piatră grea,

Care-și scufundă timpul nou
În vechi iubiri fără ecou;
Fereastra mea dă într-un zid
Cum ochii mei dau într-un vid,
Privesc în mine și-i închid,
Apoi sertarul îl deschid...

14 septembrie – 16 noiembrie 2016, Constanța